

Motokros je stále jeho život

Je to neuvěřitelné, ale nejspěšněji domácí motokrosář uplynulého čtvrtstoletí Petr Kovář 5. ledna oslavuje padesátku. Osmé místo v MS stopeťadvacítek, tedy jedné z dnešních prestižních tříd MX2, nikdo z našich jezdců od roku 1987 nepřekonal.

Petr Kovář je zatím posledním domácím jezdcem, jenž se podíval do první světové desítky sledovaných tříd MX2 a MX1. „Začínal jsem s tátou na trati v Dlouhé Louče, pak přišla na řadu Dukla Olomouc, kam jsem přišel jako benjamínek v devatenácti,“ zavzpomínal Petr na své začátky, ovšem daleko podrobněji si o tom můžete přečíst v publikaci Motokros můj život, která o něm vyšla dokonce už opakovaně. „Pak si mě všimla Praha, trenéři Helikar a Hřebeček, státní trenér Honza Strach. Asi tak dva, tři roky jsem jezdil Pohár míru a přátelství na ČZ, dokonce jsem ho vyhrál a v jednadvaceti si poprvé vyzkoušel MS. Motocykly ČZ končily, byl jsem vlastně posledním továrním jezdcem ve třídě 125. Už bylo všechno špatně, ale musel jsem na téhle motorce ještě jet, na jiné znače jsme nesměli. Vyvrcholilo to ve Sverepci 1983 na světových družstvech. Z prvního místa v kvalifikaci mi

Holice 1983, Petr Kovář zůstal jako poslední strakonický továrný jezdec třídy 125

odešel paleogram, ve chvíli, kdy jsem o osm sekund vedl před Erikem Geboersem. Nikdo nechápal, že jsem na Zetce mohl jezdit první. Zdeněk Špaček odpadl později na stejnou závadu ze sedmého místa. Nedostali jsme se tedy do hlavního závodu a jeli jen vložený, lidi naštvání, my naštvání, novináři naštvání. Byla to taková pyramida, dál se už nedalo zatloukat a začali o tom psát i novináři. Jediný, kdo mohl rozhodnout, že ČZ přestane podporovat reprezentaci, byl Arnošt Zemen. Po letech neúspěchů ho to konečně donutilo, aby napsal oficiální rezignační dopis, a v příštím roce jsme mohli vyjet na zahraničních motorkách.

K první Kawasaki jsem se dostal po Faltovi, jezdil s ní v Německu. Musel jsem si zvykat, přední brzda brzdila, na Zetce nefungovala, tady jsem zabrzdil a šel přes řídku. To byl nový začátek, motorky přivezl pan Liebl, vyměnily se za pneumatiky, protože devízy nebyly, šlo to jen recipročně.“

Druhé místo ve Sverepci

„V roce 1985 jsem dojel na MS ve Sverepci druhý, zvítězil Fin Peka Vehkonen, třetí byl Van Den Ven. V té době nás jezdilo kvalifikaci průměrně sto jezdců, byl to myslím tenkrát celosvětově vrchol motokrosu. V Holicích jsem zase o rok později skončil třetí, vyhrál Van Den Berk, druhý byl

Jean Michel Bayle, celkově mi to dalo osmou příčku v seriálu.“

V následujících letech už Kawasaki tak nefungovala. Dostal nabídku od Cagivy, ale nebyl fabričný jezdec, aby mu po každé rozjížděce měnili motor, jako to dělali Italům. Chodil za nimi a prosil o díly, protože odcházely převodovky. „Má nejlepší léta byla, když jsem jezdil na Zetce a vyhrával Pohár míru. Všichni mi říkali, jsi nejlepší, uklidnil jsem se a myslel, jak mi to jde. Pak jsem ale přijel na první mezinárodní závod do Rakouska a skončil až dvacátý. Rozsvítilo se mi a říkal jsem si, tady je někde nějaká chyba. Ale už mi bylo jednadvacet, světoví jezdci mi dávno utekli. Když jsem jel v Holicích v jednaosmdesátém na Zetce a skončil jedenáctý bez bodu, nevracelo se mi pérování a blatníky upadávaly, fanoušci mi je nosili do depa. Ve čtyřidvaceti, když jsem dostal Kawu, bylo už pozdě, to už jsou hotoví závodníci a já se učil znovu jezdit.“

Závodění po revoluci

„Pak přišel převrat, přijeli jsme ze stuttgartské haly a mazali na Václavák. Dostalo to rychlý spád, jel jsem na Julisku, oznámil, že končím, a všechno jsem musel vrátit. Sehnal jsem si Avii, me-

chanika, motorku jsem měl přes manažera Luďka Řezníčka půjčenou, ve světě jsem měl pořád ještě jméno a jel jsem první sezonu v Německu. Mechanik nalepil za okno dodávky Havla a všichni nás zdravili a mávali nám. Byl jsem první soukromník po revoluci, který přijel ven. Když mě představovali, hala vstala a tleskala. Musel jsem se rozhodnout, buď budu podnikat, nebo ještě nějakou dobu závodit. Dávali mi krásné startovní, chtěli tam mít totiž českou vlajku, a my to strašně prožívali. V roce 1992 jsem vybojoval poslední československý titul, pak jsem už chtěl končit, ale ještě jsem jezdil dva roky za

Motoman, udělal první český titul, ale zlomil jsem si nohu a půl roku marodil. Tím to vlastně skoro skončilo, ještě jsem se s Alešem Buksou vsadil, že po návratu dokážu doma dojet do pátého místa, a podařilo se mi to. Další roky jsem v týmu LR Cosmetic zůstal jako manažer. Po pěti letech, když se tým dočasně rozpustil, dostal jsem laso od Orionu Litomyšl a už tam jsem možná dalších osm, deset let. Vloni jsme zažili naši zatím nejlepší sezonu, první a druhé místo v ČR, Michek byl třetí v MS MX3, Bartoš mistrem Evropy. Ale je s tím hodně práce.“

foto: Miroslav Jireček a autor

V poslední době stále častěji vidíme Petra Kováře s mikrofonem v ruce (spolu s M. Michkem a P. Bartošem)